ছূৰা - ১৫

শিলাময় পৰ্বত

(আল হিজৰ, ঃ৮০)

মক্কাত অৱতীৰ্ণ

আল্লাহৰ নাম লৈ, যিজন ৰহমান, ৰহীম

পৰিচ্ছেদ - ১

১ আলিফ লাম ৰা (–মই, আল্লাহ, সৰ্বদ্ৰষ্টা)। এইবিলাক হৈছে ধৰ্মগ্ৰন্থৰ আয়াতসমূহ আৰু এটি সুস্পষ্ট পাঠ্য (যথা পৱিত্ৰ কুৰআন, যি সমগ্ৰ বিশ্বত সকলো কিতাপকৈ বেচি পঠিত হৈ থাকে)।

১৪শ পাৰা

২ যিবিলাকে অবিশ্বাস কৰিছিল সিহঁতে সময়কালত (আফচোচ্ কৰি) বিচাৰিব যে যদি সিহঁতে মুছলিম হ’লহেতেন।

৩ (হে মুহাম্মদ-ছাঃ!) তুমি সিহঁতক এৰি দিয়া– সিহঁতে খোৱা-বোৱা কৰক আৰু আমোদ-আহ্লাদ কৰক, আৰু আশা-আকাংখাই সিহঁতক ভুলাই ৰাখক, যিহেতু অতি শীঘ্ৰেই (ইয়াৰ পৰিণাম) সিহঁতে বুজিব পাৰিব!

৪ আৰু আমি কোনো জনবসতি ধ্বংস নকৰো যেতিয়ালৈকে নেকি তাৰ কাৰণে বিধান নিৰ্ধাৰণ কৰা হৈছে (আৰু যথেষ্ট সময় দিয়া হৈছে নিজক শুধৰণৰ কাৰণে)।

৫ কোনো জাতিয়ে (যি বিধান ঘটিবলৈ আছে সেইটো শীঘ্ৰেই ঘটি যাওক বুলি) তাৰ নিৰ্ধাৰিত কাল বেগাই আনিব নোৱাৰিব, আৰু সিহঁতে পিছোৱাই দিব নোৱাৰিব।

৬ আৰু সিহঁতে (টিটকাৰি দি) কয়– “হে’ৰা যাৰ ওচৰত স্মাৰক-গ্ৰন্থ অৱতীৰ্ণ হৈছে! তুমিতো অৱশ্যে পগলা।

৭ “তুমি কিয় আমাৰ ওচৰলৈ ফিৰিশ্বতাসকলক লৈ অহা নাই, যদি তুমি (প্ৰত্যাদেশৰ ব্যাপাৰত) সত্যবাদীবিলাকৰ মধ্যকাৰ হোৱা?”

৮ আমি ফিৰিশ্বতাসকলক নপঠাও সত্যৰ সৈতে ব্যতিৰেকে (অৰ্থাৎ আমাৰ ৰছুলসকলৰ বিজয় আৰু অবিশ্বাসীৰ পৰাজয় সংক্ৰান্ত ভৱিষ্যদ্বাণী সত্য-প্ৰতিপন্ন কৰাৰ কাৰণেহে আমি ফিৰিশ্বতাক পঠিয়াই থাকো), আৰু তেতিয়া সিহঁতে (খন্তেকৰ বাবেও) অৱকাশপ্ৰাপ্ত নহ’ব।

৯ নিসন্দেহে আমি নিজেই স্মাৰক-গ্ৰন্থ অৱতাৰণ কৰিছো, আৰু আমিয়েই ইয়াৰ সংৰক্ষণকাৰী (গতিকে এই কুৰআন কোনেও অদল-বদল কৰিব নোৱাৰিব)।

১০ আৰু তোমাৰ আগতে আমি নিশ্চয় (ৰছুলসকলক) পঠিয়াইছিলো প্ৰাচীন কালৰ সম্প্ৰদায়ৰ মাজত (যাতে তেওঁলোকে বিভিন্ন সম্প্ৰদায়ক একেশ্বৰবাদিতাৰ বন্ধনে বান্ধিব পাৰে)।

১১ কিন্তু সিহঁতৰ ওচৰলৈ এনে কোনো ৰছুল অহা নাই যাক লৈ সিহঁতে ঠাট্টা-বিদ্ৰূপ কৰা নাছিল।

১২ এনেকৈ আমি ইয়াক (–বিদ্ৰূপ প্ৰৱণতাক) অপৰাধীবিলাকৰ অন্তৰত সঞ্চাৰ কৰোঁ,–

১৩ সিহঁতে ইয়াত বিশ্বাস নকৰে, অথচ পূৰ্ববৰ্তীবিলাকৰ (শোচনীয় পৰিণতিৰ) নজীৰ অৱশ্যেই গত হৈছে।

১৪ আৰু যদি আমি সিহঁতৰ কাৰণে মহাকাশৰ দুৱাৰ খুলি দিওঁ আৰু সিহঁতে (জ্ঞান-বিজ্ঞান অনুশীলনৰ ফলত) তাতে আৰোহণ কৰি থাকে–

১৫ সিহঁতে তেতিয়াও ক’ব– “(আমাৰ তৈয়াৰী যন্ত্ৰপাতিৰ নৈপূণ্য দেখি) আমাৰ চকুত চমক লাগিছে, আমি বৰং (নিজৰেই কৃতিত্ব আৰু বিজয়গৰ্বত) মোহাচ্ছন্ন দল হৈছো।”

পৰিচ্ছেদ - ২

১৬ আৰু স্বৰূপতে আমি আকাশত (গ্ৰহ-নক্ষত্ৰ সন্নিৱেশ কৰি) দুৰ্গ তৈয়াৰী কৰিছো, আৰু সেইবিলাক সুশোভিত কৰিছো দৰ্শকৰ কাৰণে;

১৭ আৰু আমি তাক ৰক্ষা কৰো প্ৰত্যেক বিতাড়িত চয়তানৰ পৰা (গতিকে জ্যোতিষীবিলাকে সেই দুৰ্গ ভেদ কৰি মানুহৰ ভৱিষ্যৎ শুভাশুভ বিচাৰ কৰাত ব্যৰ্থ হ’ব),–

১৮ তাৰ ব্যতিৰেকে যি (আল্লাহৰ ভৱিষ্যদ্বাণী) লুকাই শুনে, ফলত তাৰ পশ্চাদ্ধাৱন কৰে প্ৰখৰ অগ্নিশিখাই (যাৰ দ্বাৰা ৰাশি গণনাৰ ভেল্কিবাজি ভস্মীভূত হৈ যায়)।

১৯ আৰু পৃথিৱী– আমি তাক প্ৰসাৰিত কৰিছো, আৰু তাতে স্থাপন কৰিছো পৰ্বতমালা, আৰু তাতে উৎপন্ন কৰিছো হৰেক ৰকমৰ বস্তু উচিত পৰিমাণে।

২০ আৰু তোমালোকৰ কাৰণে তাতে সৃষ্টি কৰিছো জীৱনোপকৰণ, আৰু তোমালোক (পশু-পক্ষী কীট-পতঙ্গ) যিবিলাকৰ জীৱিকাদাতা নোহোৱা সিহঁতৰ কাৰণেও।

২১ আৰু (জীৱিকাৰ) এনেকুৱা কোনো বস্তু নাই যাৰ ভঁৰালবোৰ আমাৰ ওচৰত নহয়, আৰু আমি সেইটো নপঠাও নিৰ্ধাৰিত পৰিমাণৰ বাহিৰে।

২২ আৰু আমি উৰ্বৰতা সঞ্চাৰক (মৌচুমী) বায়ু পাঠাও, তাৰ পাছত আকাশৰ পৰা পঠাওঁ পানী, তেতিয়া তোমালোকক তাক পান কৰিবলৈ দিওঁ (ফলত তোমালোকে পৰিপুষ্টি লাভ কৰি জীৱন্ত হৈ উঠা); আৰু তোমালোকে তাৰ ভঁৰাল-ৰখোঁতা (বা জিম্মাদৰ) নোহোৱা।

২৩ আৰু নিসন্দেহে আমি নিজেই জীৱন দান কৰো আৰু মৃত্যু ঘটাও, আৰু আমিয়েই হৈছো (সকলো বিষয়ৰ) উত্তৰাধিকাৰী।

২৪ আৰু আমি নিশ্চয় জানো তোমালোকৰ মাজত (সত্য-ধৰ্ম গ্ৰহণত) অগ্ৰগামীসকলক; আৰু আমি অৱশ্যে জানো পশ্চাতত পৰি থকা সকলকো।

২৫ আৰু নিসন্দেহে তোমাৰ প্ৰভু– তেওঁ সিহঁতকে একত্ৰে সমবেত কৰিব (এতেকে পাচত পৰি থকা লোকসকলেও ক্ৰমে ইছলামী ভাৱধাৰা গ্ৰহণ কৰি ল’ব)। তেওঁ নিশ্চয় পৰম জ্ঞানী, সৰ্বজ্ঞাতা।

পৰিচ্ছেদ - ৩

২৬ আৰু আমি নিশ্চয় মানুহ সৃষ্টি কৰিছো শব্দায়মান মাটিৰ পৰা, কলা বোকাৰ পৰা ৰূপ দি;

২৭ আৰু আমি ইয়াৰ আগতে জিন্ সৃষ্টি কৰিছো প্ৰখৰ জুই দি।

২৮ আৰু স্মৰণ কৰা! তোমাৰ প্ৰভুৱে ফিৰিশ্বতাসকলক ক’লে– “নিসন্দেহে আমি মানুহ সৃষ্টি কৰিবলৈ গৈছো শব্দ-কৰোঁতা মাটিৰ পৰা,– কলা বোকাৰ পৰা ৰূপ দি।

২৯ “গতিকে যেতিয়া আমি তাক সুঠাম কৰিম আৰু তাত আমাৰ ৰূহ ফুঁৱাম তেতিয়া তাৰ প্ৰতি তোমালোক পৰা ছিজ্‌দাৱনত হৈ।”

৩০ তেতিয়া ফিৰিশ্বতাসকলে ছিজ্‌দা কৰিলে, তেওঁলোকৰ সকলোৱে একেলগে,–

৩১ ইব্‌লিছৰ বাহিৰে; সি ছিজ্‌দাকাৰীসকলৰ অন্তৰ্ভুক্ত হ’বলৈ অস্বীকাৰ কৰিলে।

৩২ তেওঁ (–আল্লাহে) ক’লে– “ও ইবলিছ! তোমাৰ কি হৈছে যে তুমি ছিজ্‌দাকাৰীসকলৰ সঙ্গী নহ’লা?”

৩৩ সি ক’লে– “মই তেনে নহও যে মই ছিজ্‌দা কৰিম এজন মানুহক যাক তুমি সৃষ্টি কৰিছা শব্দায়মান মাটিৰ পৰা,– কলা বোকাৰ পৰা ৰূপ দি।”

৩৪ তেওঁ ক’লে– “তেনেহলে (হে ইবলিছ!) ওলাই যোৱা ইয়াৰ পৰা, কিয়নো নিসন্দেহে তুমি বিতাৰিত,

৩৫ “আৰু নিশ্চয় তোমাৰ ওপৰত থাকিব (আমাৰ) অসন্তুষ্টি শেষবিচাৰৰ দিনলৈকে।”

৩৬ সি ক’লে– “মোৰ প্ৰভু! তেন্তে মোক অৱকাশ দিয়া সেইদিনালৈকে যেতিয়া সিহঁতক পুনৰুত্থিত কৰা হ’ব।”

৩৭ তেওঁ ক’লে– “তেন্তে তুমি নিশ্চয় অৱকাশপ্ৰাপ্ত সকলৰ মধ্যকাৰ–

৩৮ “নিৰ্ধাৰিত সময়ৰ (বা কিয়ামতৰ) দিনালৈকে।”

৩৯ সি ক’লে– “মোৰ প্ৰভু! তুমি যেনেকৈ মোক বিপথে যাবলৈ দিছা, ময়ো তেনেকৈ সিহঁতৰ ওচৰত (বেয়া কামকে) চিত্তাকৰ্ষক কৰিম এই পৃথিৱীত, আৰু অৱশ্যেই সিহঁতক একেলগে বিপথগামী কৰিম,–

৪০ “সিহঁতৰ মাজৰ বিশিষ্ট বান্দাসকলৰ ব্যতিৰেকে (যিসকলৰ প্ৰতি মোৰ প্ৰৰোচনা কাৰ্যকৰ নহয়)।”

৪১ তেঁও ক’লে– “এইটোৱে (–এই একান্ত আনুগত্যই) হৈছে আমাৰ ফালে (অহাৰ) সঠিক পথ।

৪২ “নিসন্দেহে মোৰ বান্দাসকলৰ সম্বন্ধে– সেইসকলৰ ওপৰত তোমাৰ কোনো আধিপত্য নাই, বিপথগামীবিলাকৰ মাজৰ যিবিলাকে তোমাক অনুসৰণ কৰে সিবিলাকৰ বাহিৰে।

৪৩ “আৰু নিসন্দেহে জাহান্নাম হৈছে সেইবোৰৰ কাৰণে প্ৰতিশ্ৰুত স্থান,--

৪৪ “তাৰ সাতোটা দুৱাৰ আছে। প্ৰত্যেক প্ৰৱেশপথৰ কাৰণে ৰৈছে সিহঁতৰ মাজৰ পৃথক দল।”

পৰিচ্ছেদ - ৪

৪৫ নিসন্দেহে ধৰ্মপৰায়ণসকল থাকিব স্বৰ্গোদ্যানসমূহত আৰু নিঝৰাবোৰৰ মাজত।

৪৬ (তেওঁলোকক কোৱা হ’ব–) “তোমালোকে ইয়াতে প্ৰৱেশ কৰা শান্তিতে আৰু নিৰাপত্তাৰে।”

৪৭ আৰু আমি উলিয়াই দিম তেওঁলোকৰ অন্তৰত যি বিদ্বেষ ৰৈছিল, ফলত তেওঁলোকে ভাই-ককাইৰ নিচিনাকৈ (অধিষ্ঠিত) থাকিব আসনৰ ওপৰত মুখামুখি হৈ।

৪৮ সেই ঠাইত তেওঁলোকক স্পৰ্শ নকৰিব কোনো অৱসাদে, আৰু তেওঁলোক সেই ঠাইৰ পৰা বহিষ্কৃত নহ’ব।

৪৯ মোৰ বান্দাসকলক খবৰ দিয়া যে মোয়েইতো নিশ্চয় (ত্ৰুটি-বিচ্যুতিৰ পৰা) পৰিত্ৰাণকাৰী, অফুৰন্ত ফলদাতা;–

৫০ আৰু মোৰ শাস্তি,– সেইটো অতি মৰ্মন্তুদ শাস্তি।

৫১ আৰু তেওঁলোকক খবৰ দিয়া ইব্ৰাহীম (আঃ)-ৰ অতিথিসকলৰ সম্বন্ধে।

৫২ যেতিয়া তেওঁৰ ওচৰত তেওঁলোক হাজিৰ হ’ল তেতিয়া ক’লে– “ছালাম”। তেওঁ ক’লে– “আমিতো তোমালোকৰ সম্বন্ধে ভয়হে কৰিছো।”

৫৩ তেওঁলোকে ক’লে– “ভয় নকৰিবা, নিসন্দেহে তোমাক আমি সুসংবাদ দিছো এজন জ্ঞানবান ল’ৰাৰ (জন্ম) সম্বন্ধে।”

৫৪ তেওঁ ক’লে– “তোমালোকে (ল’ৰাৰ জন্ম সম্বন্ধে) মোক সুসংবাদ দিছানে যেতিয়া বাৰ্ধক্যই মোক স্পৰ্শ কৰিছে? তেন্তে কিহৰ তোমালোকে সুসংবাদ দিছা?”

৫৫ তেওঁলোকে ক’লে– “আমি তোমাক (ইছহাকৰ জন্মৰ) সুসংবাদ দিছো সত্যৰ সৈতে (অৰ্থাৎ আল্লাহৰ পৰা সত্য সংবাদ পাই), গতিকে তুমি হতাশবোৰৰ মধ্যকাৰ নহ’বা।”

৫৬ তেওঁ ক’লে– “বাস্তৱতে কোন নো হতাশ হয় তাৰ প্ৰভুৰ করুণাৰ পৰা পথভ্ৰষ্টবিলাকৰ বাহিৰে?”

৫৭ তেওঁ (আৰু) ক’লে– “তেন্তে তোমালোকৰ সকাম ৰৈছে নেকি, হে দূতসকল?”

৫৮ তেওঁলোকে ক’লে– “আমি নিশ্চয় প্ৰেৰিত হৈছো (চোদম আৰু গোমোৰাত বসবাসকাৰী) এটি অপৰাধী সম্প্ৰদায়ৰ প্ৰতি,

৫৯ “লূত-ৰ অনুৱৰ্তীসকল ব্যতীত। নিসন্দেহে সিহঁতৰ সকলোকে আমি অৱশ্যেই (প্ৰথমে) উদ্ধাৰ কৰিম,–

৬০ তেওঁৰ স্ত্ৰীক এৰি; আমি সঠিক জানিছো যে সেইজনী নিশ্চয়ে পাছত-পৰিথকাবোৰৰ মধ্যকাৰ।”

পৰিচ্ছেদ - ৫

৬১ তাৰ পিছত যেতিয়া দূতসকল লূত (আঃ)-ৰ পৰিজনৰ ওচৰলৈ আহিল,

৬২ তেওঁ ক’লে– “তোমালোকতো অচিনাকি মানুহ।”

৬৩ তেঁও ক’লে– “আমি কিন্তু তোমাৰ ওচৰত আহিছো সেই (অৱশ্যম্ভাৱী ধ্বংসলীলাৰ) বিষয়লৈ যিসম্বন্ধে সিহঁতে (–তোমাত অবিশ্বাসীগোষ্ঠীয়ে) তৰ্ক-বিৰ্তক কৰিছে।

৬৪ “আৰু আমি তোমাৰ ওচৰলৈ লৈ আহিছো সত্যবাৰ্তা, আৰু আমি নিশ্চয় সত্যবাদী।

৬৫ “এতেকে তোমাৰ পৰিবাৰ-পৰিজনক লৈ ওলাই যোৱা ৰাতিৰ (বাকী) অংশতে, আৰু তুমি পাছে পাছে অনুসৰণ কৰিবা, আৰু তোমালোকৰ মাজত এজনেও যেন পিছৰ ফালে নাচায়, আৰু যোৱাগৈ যি ঠাইলৈ তোমালোকক আদেশ কৰা হৈছে।”

৬৬ আৰু তেওঁৰ ওচৰত আমি জনাই দিলো এই নিৰ্দেশ যে ইহঁতৰ শেহনিখিনিও কাটি দিয়া হ’ব পুৱা সাৰ-পাই-উঠাৰ বেলিকা।

৬৭ আৰু (তেওঁ দেখা পালে চোদম আৰু গোমোৰা) চহৰৰ লোকসকল (অতিথিসকলৰ ওচৰলৈ) আহিল উলাহ-মালহৰে।

৬৮ তেওঁ ক’লে– “এওঁলোক সঁচাকৈয়ে মোৰ অতিথি, গতিকে (এওঁলোকৰ প্ৰতি অশ্লীল আচৰণ কৰি) মোক বেইজ্জত নকৰিবা;

৬৯ “আৰু আল্লাহকে ভয়-শ্ৰদ্ধা কৰা, আৰু মোক লাজ নিদিবা।”

৭০ সিহঁতে ক’লে– “আমি কি তোমাক নিষেধ কৰা নাই জগতবাসীৰ (যাকে তাকে আপ্যায়ন) সম্পৰ্কে?

৭১ তেওঁ ক’লে– “এওঁবিলাক মোৰ কন্যা, (এওঁলোকক লৈয়েই তোমালোকে ঘৰ-সংসাৰ কৰা) যদি তোমালোকে (ন্যায়সঙ্গত কিবা কাম) কৰিব বিচাৰা! ”

৭২ তোমাৰ জীৱনৰ কচম (হে মুহাম্মদ-ছাঃ!), সিহঁতে নিসন্দেহে সিহঁতৰ মত্ততাত (নিজক শুধৰণৰ চেষ্টা নকৰি) অন্ধভাৱে খেপিয়াই ফুৰিছিল।

৭৩ গতিকে (ভূমিকম্পৰ সৈতে বিস্ফোৰণৰ) এক মহাধ্বনিয়ে সিহঁতক আক্ৰমণ কৰিলে সূৰ্যোদয় কালত।

৭৪ এতেকে (চহৰ দুখনক ওলট-পালট আৰু লণ্ড-ভণ্ড কৰি দি) ইয়াৰ ওপৰভাগ আমি বনাই দিলো ইয়াৰ তলৰভাগ, আৰু সিহঁতৰ ওপৰত বৰ্ষণ কৰিলো টান-পোৰা শিল।

৭৫ নিসন্দেহে ইয়াতে নিদৰ্শন ৰৈছে পৰ্যবেক্ষণকাৰীসকলৰ কাৰণে।

৭৬ আৰু নিশ্চয় এইটো (—এই চহৰৰ ধ্বংসাৱশেষ, আৰব আৰু চিৰিয়াৰ মধ্যৱৰ্তী) এটি পথৰ ওপৰত অৱস্থিত।

৭৭ নিসন্দেহে ইয়াত নিদৰ্শন ৰৈছে মুমিনসকলৰ কাৰণে (যিসকলে এই ধ্বংসলীলা দেখি যেন শিক্ষা গ্ৰহণ কৰে)।

৭৮ আৰু আছহাবুল আয়কাহ (বা অৰণ্যৰ বাসিন্দা তথা শু'আইবৰ সম্প্ৰদায়) অৱশ্যেই আছিল অন্যায়াচাৰী।

৭৯ সেইকাৰণে সিহঁতৰ পৰা (সমুচিত শাস্তি দি) আমি প্ৰতিফল আদায় কৰিছিলো। সিহঁত উভয়েই (—চোদম আৰু আয়কাহ্ চহৰ দুটিৰ ধ্বংসস্তূপ) ৰৈছে (আৰব আৰু চিৰিয়াক যোগাযোগকাৰী) প্ৰকাশ্য ৰাজপথত (যিটো দেখি মানুহৰ যেন শিক্ষা হয়)।

পৰিচ্ছেদ - ৬

৮০ আৰু নিশ্চয় শিলাময় পৰ্বতৰ বাসিন্দাসকলেও (বা ছামূদ জাতিয়ে, সিঁহতৰ) ৰছুলসকলক প্ৰত্যাখ্যান কৰিছিল,

৮১ আৰু সিহঁতক আমি আমাৰ নিৰ্দেশাৱলী দিছিলো, কিন্তু সিহঁতে সেইবিলাকৰ পৰা ফিৰি গৈছিল,

৮২ আৰু সিহঁতে পাহাৰ কাটি নিশ্চিন্ত হৈ বাৰীঘৰ তৈয়াৰী কৰিছিল।

৮৩ কিন্তু (ভূমিকম্প আৰু তাৰ সৈতে বিস্ফোৰণৰ) ভীষণ গৰ্গৰণিয়ে সিহঁতক ধৰিলে পুৱাবেলাতেই।

৮৪ গতিকে সিহঁতে যি অৰ্জন কৰিছিল সেইবিলাক সিহঁতৰ কোনো কামত নাহিল।

৮৫ আৰু আমি মহাকাশমণ্ডল আৰু পৃথিৱী আৰু এই দুয়োৰ মাজত যি সকলো আছে তাক সৃষ্টি কৰা নাই সত্যৰ ব্যতিৰেকে (অৰ্থাৎ ন্যায়সঙ্গত উদ্দেশ্য ব্যতীত)। আৰু নিসন্দেহে (অত্যাচাৰীগোষ্ঠীৰ শাস্তিৰ) ঘড়ি-ঘন্টা তো আহি পৰিল; গতিকে (সিহঁতৰ নিৰ্যাতন) উপেক্ষা কৰা মহৎ উপেক্ষাভৰে (আৰু যথাশীঘ্ৰেই মক্কাৰ পৰা হিজৰত কৰা)।

৮৬ নিসন্দেহে তোমাৰ প্ৰভু,— তেৱেঁই সৰ্বস্ৰষ্টা, সৰ্বজ্ঞাতা।

৮৭ আৰু নিশ্চয় তোমাক আমি দিছো (ছুৰাহ ফাতিহাহ-ৰ) বাৰে বাৰে পঢ়িবলৈ সাতোটি (আয়াত, যিটো কুৰআনৰ মাজত আটাইতকৈ বেচি পঢ়া হৈ থাকে), আৰু (যিটো হৈছে) এক সুমহান কুৰআন।

৮৮ সিহঁতৰ (—কুৰআনৰ বিৰোধীপক্ষৰ) মাজৰ কিছুমান পৰিয়ালক যি ভোগবিলাসৰ বস্তু দিছো তাৰ প্ৰতি তোমাৰ চকু নিদিবা, আৰু সিহঁতৰ প্ৰতি তুমি ক্ষোভ নকৰিবা, বৰং (চৰাইয়ে তাৰ পোৱালীক ঢাকি ৰখাৰ দৰে) তোমাৰ (মৰমীয়া) পাখি নমাই আনা মুমিনসকলৰ কাৰণে।

৮৯ আৰু তুমি কোৱাঁ— " নিসন্দেহে মই,— মই হৈছো এজন প্ৰকাশ্য সতৰ্ককাৰী।"

৯০ যেনেকৈ আমি (শাস্তি) পঠাইছিলো (বিভিন্ন দলত) বিভক্তসকলৰ প্ৰতি (যিসকল শত শত দলত বিভক্ততো হৈছেই, তদুপৰি নিজৰ ধৰ্মগ্ৰন্থকো ঘনে ঘনে সাল-সলনি কৰি নতুন নতুন সংস্কৰণ উলিয়াইছে),—

৯১ (তেনেকুৱা কঠোৰ শাস্তি পাৰিম সিবিলাকৰ প্ৰতি) যিবিলাকে কুৰআনক কৰে ছিন্নবিছিন্ন।

৯২ গতিকে, তোমাৰ প্ৰভুৰ কচম! আমি নিশ্চয় সিহঁতৰ সকলোকে প্ৰশ্ন কৰিম—

৯৩ সিহঁতে যি কৰি চলিছিল সেইসম্বন্ধে।

৯৪ এতেকে প্ৰকাশ্যে ঘোষণা কৰা (কুৰআনৰ বলিষ্ঠ বাণী) যি তোমাক আদেশ কৰা হৈছে, আৰু বহুখোদাবাদীবিলাকৰ পৰা আঁতৰি থাকা।

৯৫ আমিয়েইতো তোমাৰ কাৰণে বিদ্ৰূপকাৰীবিলাকৰ বিৰুদ্ধে যথেষ্ট,—

৯৬ যিবিলাকে আল্লাহৰ সৈতে থিয় কৰায় অন্য উপাস্য; এতেকে শীঘ্ৰেই সিহঁতে জানিব পাৰিব (তোমালোকক বিদ্ৰূপ কৰাৰ পৰিণতি)।

৯৭ আৰু আমি নিশ্চয়ে জানো যে সিহঁতে যি (গালি-শপনিসূচক কথা) কয় তাত তোমাৰ বুকু অৱশ্যে পীড়িত হয়;

৯৮ গতিকে (হে মুহাম্মদ-ছাঃ! তোমাৰ বুকুৰ ব্যথা নিবাৰণৰ কাৰণে) তোমাৰ প্ৰভুৰ প্ৰশংসাৰে (তেঁওৰ) মহিমা কীৰ্তন কৰা, আৰু ছিজ্‌দাকাৰীসকলৰ মধ্যকাৰ হোৱা,

৯৯ আৰু তোমাৰ প্ৰভুৰ উপাসনা কৰা যেতিয়ালৈকে নেকি তোমাৰ ওচৰত উপনীত হয় সুনিশ্চিত ঘটনা (অৰ্থাৎ অৱধাৰিত মৃত্যু, গতিকে আজীৱন একান্তভাৱে আল্লাহৰ প্ৰতি অনুগত জীৱন যাপন কৰি যোৱা, তাতেই হ'ব তোমাৰ চৰম সাফল্য)।

* * * * * * * * * * * *